

Capponi ne koristi samo u nastavi. Porijeklom iz grada vještih pomoraca i jedriličara, profesor Capponi među krčku mladež unosi ljubav za jedriličarstvo. Pod njegovim rukovodstvom mladi Krčani vježbaju jedrenje, natječu se i postižu za ono vrijeme izvanredne sportske rezultate u regatama koje su tada još uvijek rijetkost.

Na žalost, »po potrebi službe« premješten je najprije u Viroviticu gdje ostaje šest godina, pa zatim u Petrinju. Na vlastiti zahtjev premješten je u Zagreb, da bi svoju nastavničku dužnost završio u Šibeniku odakle je 1948. godine otišao u civilnu invalidsku mirovinu. Od tada živi u svom rodnom gradu — Malom Lošinjju.

Svoju skromnost izrazio je i ovom prilikom, zamolivši nas da ga poštedimo od svakog isticanja, zbog čega je i ovaj životopis kratak i neadekvatan životnom putu ovog vrijednog prosvjetnog radnika.

RAZGOVOR S BRASLAVOM RABAROM

Zvonko Baković

Braslav Rabar, naš internacionalni šahovski majstor, nekadašnji učenik ove gimnazije, rado se odazvao molbi našeg učenika Zvonka Bakovića (IV razred) da za »Spomenicu« odgovori na nekoliko pitanja.

— Da li je šah bio popularan u onom Vašem »internatskom« vremenu?

— Da vam pravo kažem, ne sjećam se dobro. Organiziranog šahovskog života ili nekih turnira nije bilo. Međutim, šah se ipak igrao i ja se sjećam da sam znao odigrati koju partiju s nekim od kolega, pa čak i s kojim profesorom, ali koji su kasnije izbjegavali susrete, jer im nije bilo baš drago da doživljavaju poraze. Već iste godine 1935. za vrijeme ljetnih praznika, kada sam se iz Krka vratio u Zagreb, već sam se upisao u jedan od vodećih šahovskih klubova u Zagrebu — Amaterski šahovski klub, a dvije godine kasnije postao sam i prvak tog kluba. Taj moj interes za šah bio je i glavnim razlogom zašto se nisam vratio u Krk da tamo nastavim školovanje.

— Kojim ste se aktivnostima posebno bavili? Da li Vam je kakav naročiti doživljaj ostao u sjećanju?

— Morate znati, tada sam imao tek 15 godina. Naravno, popularno je bilo boćanje, pa zatim igra sa špekulama (klikerima), koja se igrala posve drugačije nego u Zagrebu i zahtijevala je posebnu vje-

štinu. Ja sam se tada osobito zainteresirao za laku atletiku i mi smo učenici organizirali natjecanja i to u trčanju (na kratke i dulje staze) u skakanju sa zaletom i smjesta u vis i dalj (čak i troskok) te bacanje kamena. Čim je to bilo moguće već u svibnju, išli smo na plivanje i za vrijeme nastave fizičkog odgoja (gimnastike).

Da li mi je koji naročiti doživljaj ostao u sjećanju? Nekih naročitih doživljaja, naravno, nije bilo. Ipak, sjećam se dosta toga. Tako na primjer, godine 1934. nakon atentata na kralja Aleksandra, priređena je u dvorani gimnazije neka vrst komemoracije s improviziranim okićenim odrom, zavijenim u crno. Međutim, dok su govornici svojim patetičnim glasom iznuđivali suze kod nekih žena, dotle smo mi lijevo orijentirani učenici u posljednjim redovima čitali proglas Komunističke partije. Moj intimni prijatelj bio je Marijan Badel. Išli smo u isti razred i spavali u internatu jedan pokraj drugoga. Vodili smo beskonačne razgovore i Marijan, koji je inače bio sin tvorničara, upravo je u Krku počeo formirati svoje političko uvjerenje.

— Što se po Vašem mišljenju najviše izmijenilo u Krku od onih dana pa do danas?

— Na žalost, na to pitanje ne mogu odgovoriti jer od onda više nisam posjetio otok, što bih danas vrlo rado učinio. Mogu zamisliti sve promjene jer tada je Krk bilo malo i tiho primorsko mjesto koje je s ostalim svijetom vezivalo samo more...

— Da li jugoslavenski šah stagnira? Činjenica je da nam glavnu snagu čine šahisti »stare« generacije. Što je s mladima?

— Šah se u svijetu neprekidno razvija, pa tako i naš šah. Međutim, to je bolno pitanje svih vodećih šahovskih sila u svijetu (u prvom redu Sovjetskog Saveza) da se pored većeg broja jakih vele-majstora mlađi teže probijaju ka vrhu. Točno je da još Gligorić nema dostojnog nasljednika, makar je danas on već pri kraju svoje šahovske karijere. Ipak, mladi neprestano pristižu pa i danas mi mnogo očekujemo od mladih međunarodnih majstora Kurajice, Planinca i osobito Ljubojevića, koji je najmlađi. Pitanje je, hoće li se uskoro neko od mlađih dovinuti do Gligorićevih visina, ali već na idućoj olimpijadi možemo očekivati podmlađivanje reprezentacije koja će znati sačuvati pozicije naše zemlje kao jedne od vodećih šahovskih sila u svijetu.

— Mislite li da će ova drevna igra u budućnosti iščeznuti, tim više što će budući tempo života (vjerojatno) još manje dopuštati ozbiljnije bavljenje šahom kao što se to činilo u prošlosti?

— Oduvijek je postojala potreba ljudi da se međusobno natječu i bore. Zašto bi to bilo osuđeno na propast? Dapače, tempo života, bolje rečeno napredak tehničke civilizacije omogućavat će čovjeku sve više slobodnog vremena, ali naravno, i sve više različitih mogućnosti bavljenja izvan »radnog mjesta«. Šah kao intelektualna borba i neka vrst intelektualne umjetnosti još je uvijek na početku svog pravog razvoja. Naravno, to ne znači da u daljnjoj budućnosti njegove vanjske forme neće doživjeti promjene, kao što su to već u svojoj prošlosti i doživjele (na prijelomu starog i novog vijeka — dinamiziranje tempa

igre). Šah zapravo tek danas počinje osvajati čitav svijet. Na olimpijadi u Siegenu prošle godine sudjelovalo je već 60 zemalja, a na idućoj olimpijadi u Skopju 1972. očekuje se već nastup 70 reprezentacija. Jedino još »crni kontinent« nije obuhvaćen šahom, ali na olimpijadama već u pojedinim reprezentacijama ima i pripadnika crne rase. Dapače, po prvi put je nastupio i Japan, koji već ima svoju tradicionalnu intelektualnu igru »GO« pa se smatralo da tamo šah nikada neće uhvatiti korjena. Kada gledamo »crno« u budućnost šaha, mislimo isključivo samo na to nesretno potrošačko društvo u kojem se razvija trka za zaradom pa ljudi zaista na trenutak zaboravljaju na čitavu nadgradnju ljudskog društva.

— Za ljubitelje smjelih prognoza: Vidite li Fischera na šahovskom Olimpiju?

— Vidovit nipošto nisam, ali već danas smatram tog američkog velemajstora trenutno najuspješnijim turnirskim borcem. On jednostavno ne pozna neuspjeh, odnosno za njega je on relativan, jer stalno osvaja prva mjesta, pa je samo pitanje s kakvom razlikom će biti prvi. Zašto takav velemajstor ne bi i službeno postao šampion svijeta? Naravno, tu se postavlja pitanje, hoće li on biti isto tako uspješan i u mečevima koji zahtijevaju drukčiji način borbe. U svakom slučaju sovjetski velemajstori se upravo njego i najviše plaše, pa je nedavno Botvinik, koji je ranije njega vrlo hvalio, u nekom predavanju »otkrio« da i Fischer ima u svojoj igri niz slabosti i da nije »nepobjediv«. Mislim, da je to Botvinik učinio da bi vratio moral sovjeskim šahistima koje upravo, pred turnir kandidata, očekuje vrlo neugodna borba s američkim velemajstorom. Ipak, najtežu zapreku Fischer mora preći upravo u velikom meču sa sadašnjim šampionom svijeta Borisom Spaskim, pa tu gigantsku borbu šahovski svijet očekuje s vrlo velikim zanimanjem (ako će do nje uopće doći?).

Na kraju razgovora Braslav Rabar uputio je najsrdačnije pozdrave svim ljubiteljima šaha na ovoj školi i izrazio uvjerenje u skori dolazak među mlade šahiste Krka, učenike škole koje je i sam davno prije bio pripadnik.

**Spomenica
gimnazije »Čedo Žic«
u K r k u
1921 - 1971**

**K R K
1971**

KRČKI ZBORNIK

POVIJESNOG DRUŠTVA OTOKA KRKA
PODRUŽNICE POVIJESNOG DRUŠTVA HRVATSKE

SVEZAK 3

Urednički odbor:

dr BRANKO FUČIĆ

PETAR STRČIĆ (glavni urednik)

RIKARD ŽIĆ

RUDOLF ŽIĆ

Urednik ovog sveska:

FRANJO MATEJČIĆ

Slika na koricama:

ANTON DEPOPE (Motiv grba grada Krka)